

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **GOLEM Financial, s.r.o.**, IČO 27485226, sídlem Za Tratí 854, Třebechovice pod Orebem, zastoupená JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2019 č. j. 31132/19/5200-10423-709175, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. března 2021 č. j. 31 Af 40/2019 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Královéhradecký kraj dodatečným platebním výměrem ze dne 30. ledna 2018 č. j. 30015/18/2701-52521-606197 doměřil žalobkyni daň silniční ve výši 194 252 Kč a stanovil jí penále ve výši 38 850 Kč. Žalobkyně podala proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti tak, že snížil doměřenou daň na 190 652 Kč a penále na 38 130 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti jako

nedůvodnou zamítl. Krajský soud uvedl, že mezi účastníky řízení byl veden spor o vymezení předmětu daně silniční v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladů. Aby se vozidlo stalo předmětem daně silniční bez vazby na sledování jeho používání dle § 2 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, musejí být podle krajského soudu splněny tři podmínky: 1) nejvyšší povolená hmotnost vozidla je větší než 3,5 tuny; 2) vozidlo je určeno výlučně k přepravě nákladů; a 3) vozidlo je registrováno v České republice. Poplatníkem daně je potom ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu. Krajský soud dále s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu konstatoval, že silniční daň je daní majetkovou, jejíž základ tkví v úředním zápisu v registru silničních vozidel bez ohledu na faktický stav vlastnictví. Podle krajského soudu jsou tedy vozidla splňující dané podmínky předmětem daně silniční vždy, i když nejsou fakticky provozována, a proto není relevantní, že pro žalobkyni představovala zboží, s nímž bylo obchodováno. Krajský soud zároveň shledal jako zákonný postup správce daně spočívající v tom, že neprovedl důkazy navržené žalobkyní za účelem prokázání, že s předmětnými vozidly bylo pouze obchodováno, a tudíž nebyla provozována (výslech jednatele žalobkyně, stav tachometrů dle protokolů STK a místní šetření). Zjištěné skutečnosti by totiž nemohly mít na výsledek řízení vliv.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že krajský soud citoval nesprávné znění zákona o dani silniční, přičemž dle znění účinného pro rok 2015 její vozidla nebyla předmětem daně, neboť šlo o zboží v autobazaru. Dále stěžovatelka napadla pojetí silniční daně jako daně majetkové, jež zaujal krajský soud. Na závěr kasační stížnosti uvedla, že vzhledem k relevanci využití vozidel k obchodním účelům měly být jí navržené důkazy provedeny, avšak žalovaný ani krajský soud se jimi nezaobírali.

[4] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud postupoval správně, a navrhl její zamítnutí. Dle žalovaného byla daná vozidla podle relevantního znění zákona předmětem silniční daně, přičemž podmínkou pro to, aby šlo o vozidla určená výlučně k přepravě nákladů, není faktický provoz k tomuto účelu, nýbrž konstrukce (uzpůsobení) vozidla vyplývající z homologace a schválení vozidla pro provoz na pozemních komunikacích. Dále žalovaný uvedl, že krajský soud vyložil podstatu daně silniční jako přímé majetkové daně v souladu s ustálenou judikaturou. K důkazům navrženým stěžovatelkou konstatoval, že měly prokázat, že předmětná vozidla jsou v majetku stěžovatelky za účelem dalšího prodeje a stěžovatelka je reálně neprovozuje, což je irelevantní, a proto byly krajským soudem správně vyhodnoceny jako nadbytečné.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[7] Dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. května 2017, platilo, že předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice. Současné znění daného ustanovení, které citoval krajský soud, oproti tomu stanoví, že předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice (podtrhnul Nejvyšší správní soud).

[8] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka má sice pravdu, že krajský soud citoval nesprávné znění § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, avšak jak stěžovatelka sama dále v kasační stížnosti uvádí, krajský soud v rozsudku pracuje s tím, že předmětem daně jsou vozidla určená výlučně k přepravě nákladů. Obsahově tedy krajský soud postupoval správně, a navíc je rozdíl mezi výše citovanými zněními zákona o dani silniční pouze legislativně technický (formulační), rozsah zdanění je stále stejný (viz též důvodovou zprávu k zákonu č. 63/2017 Sb., sněmovní tisk 683/0, 7. volební období, www.psp.cz). Nejvyšší správní soud tedy shledává vymezení předmětu daně dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční „vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů“ a „nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny“ za obsahově stejná; *určení* je zde dáno objektivně homologací a schválením vozidla pro provoz na pozemních komunikacích, nikoli proměnlivou vůlí aktuálního vlastníka. Citace nesprávného ustanovení zákona tedy neměla vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu.

[9] Co se týče posouzení otázky, zda byla daná vozidla stěžovatelky předmětem daně silniční, i když fakticky nebyla využívána k přepravě nákladů, nýbrž jako zboží, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že fakticita užívání není v tomto případě relevantní. Tento závěr vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 18. května 2006 č. j. 2 Afs 101/2005 - 39, č. 1358/2007 Sb. NSS, konstatoval, že silniční daň je přímou majetkovou daní, takže ke zdanění dochází bez ohledu na skutečnost, zda předmětná vozidla byla či nebyla ve zdaňovacím období užívána. Pro silniční daň je zároveň rozhodující formální stav zápisu v registru vozidel (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2008 č. j. 7 Afs 64/2008 - 52, č. 1894/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 15. srpna 2012 č. j. 1 Afs 54/2012 - 40). S uvedeným pojetím silniční daně se opakovaně ztotožnil i Ústavní soud – viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. dubna 2020 sp. zn. III. ÚS 282/20, body 12 a 13, nebo ze dne 20. května 2020 sp. zn. II. ÚS 1360/20, bod 8.

[10] Skutkově velmi podobnou věcí (autobazar prodávající nákladní vozidla, jemuž byla doměřena silniční daň) se potom Nejvyšší správní zabýval v rozsudku ze dne 23. října 2014 č. j. 9 Afs 128/2014 - 38. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. potvrdil závěr o tom, že silniční daň je majetkovou daní, a v jeho bodu 21 dodal, že „předmětem daně je tedy vozidlo konkretizované v zákoně, které má vydanou příslušnou státní poznávací značku, není vyřazeno z registru a opravňuje jeho provozovatele (vlastníka) k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích v České republice. Považovala-li stěžovatelka sporná vozidla za zboží, jak sama tvrdí, měla možnost sporná vozidla dočasně vyřadit z registru silničních vozidel, odevzdat registrační značky do depozita a nebýt po dobu

dočasného vyřazení zatížena silniční daní“ (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2015 č. j. 9 Afs 129/2014 - 37).

[11] Jakkoli se citované judikáty týkaly dřívějšího znění poslední věty ustanovení § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, právní norma dle relevantního znění § 2 odst. 3 zákona o silniční dani je, jak bylo uvedeno výše, stejná. Od uvedených závěrů se Nejvyšší správní soud proto nemá důvod odchylovat ani v nyní projednávané věci. Stěžovatelka nečinila spornými zjištění žalovaného a krajského soudu, opřená o informace vyplývající z registru vozidel a technických průkazů, podle nichž všechna předmětná vozidla, u nichž byla v rozhodné době stěžovatelka zapsaná v technickém průkazu jako provozovatelka [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční], měla nejvyšší povolenou hmotnost nad 3,5 tuny a zároveň šlo dle zápisu v registru o nákladní automobily nebo o nákladní přípojná vozidla, tedy o vozidla určená výlučně k přepravě nákladů, přičemž splněna byla i podmínka registrace v České republice. Tato vozidla tedy byla předmětem daně silniční, neboť splňovala podmínky stanové v ustanoveních § 2 odst. 3 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Skutečnost, že je stěžovatelka fakticky nevyužívala k přepravě nákladů, na uvedeném nic nemění, jak správně dovodil už krajský soud.

[12] Z výše citované judikatury dále plyne, že námitka stěžovatelky týkající se pojetí daně silniční jako daně majetkové je rovněž nepřipadná. Krajský soud v předmětné části svého rozhodnutí přesně vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterou správně cituje a jejíž závěry si srozumitelně osvojuje. Ke stěžovatelčině výhradě, že silniční daň nemůže být daní majetkovou, neboť její základ tkví v úředním zápisu bez ohledu na faktický stav vlastnictví, Nejvyšší správní soud plně odkazuje na své dřívější závěry, že „formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Stačí poukázat např. na zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, a jeho úzkou návaznost na obsah zápisů v katastru nemovitostí. Ostatně evidence vybraných druhů majetku historicky vznikly mimo jiné jako podklad pro vybírání berní (např. rustikální katastry, tereziánské a josefínské katastry nebo pozemkový katastr). Je-li tedy určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností“ (již citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, bod 13 *in fine*).

[13] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatelky vůči stěžejní právní argumentaci krajského soudu, nemůže přisvědčit ani námitce spočívající v tom, že nebyly zohledněny důkazy navrhované stěžovatelkou (výslech jednatele stěžovatelky, stav tachometrů dle protokolů STK a místní šetření). Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje s krajským soudem v tom, že prokázání, že předmětná vozidla nebyla fakticky využívána k přepravě nákladů, nýbrž s nimi bylo pouze obchodováno, by nemohlo mít na výsledek řízení žádný vliv. Z rozhodnutí krajského soudu (i žalovaného) je zřejmé, proč neshledal důkazní návrhy relevantními, takže je zjevné, že žádný důkazní návrh neopomenul.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu